

geri beskåret fra ca. 16.000 opførte boliger pr. år til ca. 6.000. Det er en voldsom beskæring, og her er vi tilbage i midten af 1980'erne under Schlüters sorteste år. Vi er altså i en situation, hvor der kun bygges 6.000 i forhold til dengang 16.000, og det er oven i købet i en situation, hvor Lejelovskommissionen påpeger, at de problemer, vi har med bolignød, vil vare fra nu af til år 2030, altså de næste 31 år!

Det her er jo nerven i den her diskussion: At i en situation, hvor der mangler boliger, hvor der fortsat vil mangle boliger i de næste 31 år, ved vi jo godt, hvem der taber på boligmarkedet. Det er ikke særlig svært at regne ud. Det gør de svage grupper.

Vi kan så godt lege ambulancetjeneste. Jeg synes også, vi skal gøre det, og vi vil gerne støtte den type af ambulanceforslag, hvor vi forsøger at rydde op. Men hvis vi ikke forholder os til det fundamentale problem, at der mangler boliger, at der kommer til det i de næste mange år, og at den voldsomme beskæring i det almene byggeri betyder, at de svage grupper bliver klemmt på boligmarkedet, så får vi ikke diskuteret det fundamentale spørgsmål.

Det er jo ikke mennesker, der har en sindslidelse, mennesker, der lider af et misbrug, mennesker, der har været hjemløse, der går ud og køber en ejerbolig. Det er dem, der har brug for, at vi laver noget i fællesskab, der værner de her grupper, og det er dem, der systematisk taber i konkurrencen om boligerne i dag.

Det forstærkes så oven i købet i nogle områder, f.eks. i København, hvor byfornyelsen, som man i øvrigt kan sige meget rigtigt og meget smukt om, jo betyder, at man fjerner mange af de små lejligheder. Når det sker, samtidig med at man så fjerner en stor del af de kommunale boliger, fordi man sælger dem i TOR-selskabet, så slår problemet ganske brutalt sammen her i hovedstadsområdet.

Vi vil egentlig godt, at regeringen vil forholde sig lidt mere alvorligt til det her, som for os at se er det fundamentale problem. Boligmangel kombineret med meget lavt alment boligbyggeri gør, at de svage på boligmarkedet taber. Sådan har det altid været, sådan er det i dag, sådan er det også om 20 år, hvis man ikke sadler om på det her punkt.

Det tredje punkt, vi har læst med interesse, er virksomhedernes sociale ansvar, nemlig aftalen mellem offentlige og private, hvor man pålægger et ansvar for den lokale beskæftigelse. Som

idé synes vi, den er god. Vi synes, den er smuk. Vi synes, den er rigtig.

Det indeholder bare følgende problem: At de områder ofte er de områder, der har en koncentration af de mange boligsociale problemer og samtidig er de områder, hvor erhvervslivet står svagt. Og derfor kommer man til at pege på et hjælpemiddel, der nogle gange er fraværende i de områder, hvor de lige præcis skulle hjælpe. Det vil jeg også godt bede regeringen – eller ministeren – om at forholde sig til.

Det er et fint virkemiddel det sted, hvor det fungerer, men de steder, hvor der ikke er et lokalt erhvervsliv, hvor man er tynget af sociale problemer, dur det her virkemiddel jo lige præcis ikke.

Det fjerde, vi har noteret os, er en målrettet uddannelsesindsats i forhold til specielt unge indvandrere og flygtninge og andre med svage uddannelsesforudsætninger for at sikre dem fodfæste på arbejdsmarkedet. Her er der helt undtagelsesvis også kontant velvilje og en sammenhæng mellem mål og midler, nemlig 120 mio. kr. over 4 år. Det vil vi godt kvittere for. Vi synes, det er en rigtig idé. Vi vil gerne deltage i udformningen af den.

Så er vi i øvrigt en smule bærede over, at der i redegørelsen næsten er opstået en ny superminister, der kan få både finansministeren og miljøministeren til at blegne, nemlig i kraft af den koordinerende rolle der skal foregå. Det synes vi, der er meget idé i, hvis det er forstået, som det står skrevet, for det betyder vel, at når livtaget tages mellem de her smukke målsætninger og de manglende økonomiske midler, er den ny superminister i stand til at vride armen rundt på finansministeren, indtil det punkt hvor han giver sig. Og hvis det her er udtryk for den nye voldsomme styrkelse af en fagminister, har det SF's fulde opbakning.

Jeg vil så runde af med at sammenfatte de ting, som jeg synes, en sådan redegørelse kunne have indeholdt, men desværre ikke indeholder.

Det er ærgerligt, at vi ikke får en grundlæggende diskussion om boligmangelen, fordi de svage taber hver gang, der er boligmangel. Det betyder ikke, at vi ikke vil være med til at rette op de steder, hvor der skal rettes op. Det vil vi gerne. Men den form for ambulancetjeneste bliver en smule trættende i længden, hvis vi ikke får diskuteret et par fundamentale problemer.

Det andet, vi synes, der mangler en diskussion om, er det historisk lave almene boligbyggeri. Det er oven i købet forstærket af, at finans-